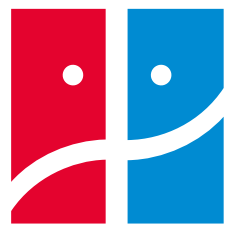

NEDĚLE 8. 3. 2015 | 25 Kč | FACEBOOK: ZRCADLENÍ

ZRCADLENÍ

LOUNSKÉHO DIVADLENÍ

DNES O TOM, JAK JE PODNĚTNÉ BÝT -

NÁVŠTĚVNÍKEM DIVADLENÍ LOUNSKÉHO

NEJEN JEDNOTLIVÁ PŘEDSTAVENÍ,

ALE UŽ SAMOTNÁ

CESTA

DO

HLUBIN

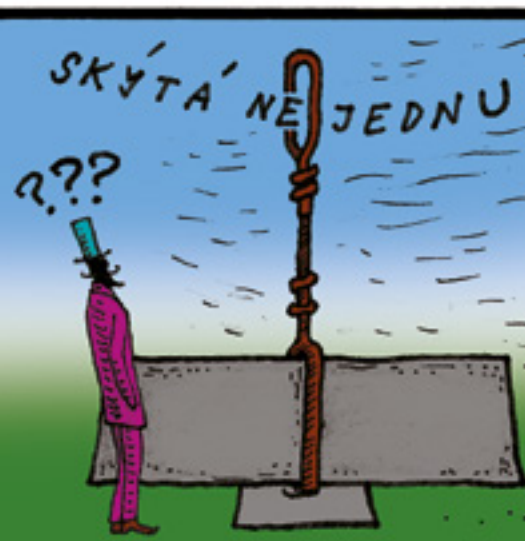
DIVADELNÍHO

SÁLU,

SKÝTÁ NE JEDNU

???

PŘEKVAPIVOU SITUACI

FANTOM OPERY

Je Louis
Lábus

HE, HE
TO
KOUKÁŠ!

Vítáme vás, návštěvníci, kteří jste (samořejmě rádi) vydrželi až do dne posledního! Takových vytrvalců si nesmírně vážíme, chválíme je a zveme na dnešní program, kdy v 11:00 slavnostně vyhlásíme výsledky přehlídky. Jste také plni očekávání, jak to celé dopadne? Máte svého favorita? Nyní je pravý čas uzavřít poslední sázky. Přes to všechno všichni víme, že ať to dopadne, jak chce, není důležité vyhrát, ale s radostí se zúčastnit. Po vyhlášení se už všichni moc těšíme na hosta – Sbor brežanských kastrátů. Toto hudební těleso bylo vymyšleno spisovatelem Janem Pelcem v roce 2003 původně jako jednorázová akce a ojedinělý výstup. Po měsíci se pak tento sbor dočkal prvního vystoupení v pražském klubu Vagon na tehdejších „čtyřadvaceti“ nakladatele Lubora Mati, kde za doprovodu kapely „Mateřídouška a vřes“ zapěl nezapomenutelný normalizační hit Víti Vávry „Holka s citrónovou šalou“. Toto vystoupení mělo být vystoupením posledním. Pro velký úspěch se ale SBK stal stálým hostem skupiny Mateřídouška a vřes, se kterou vystupoval vždy na samém konci koncertu ve čtyřech písničkách, a to až do rozpadu skupiny v roce 2006. Od roku 2007 SBK působil především jako recitační sbor. Od počátku své existence někdy pěvecky doprovází další kapely (A bude hůř, Dřevěný pytlík v jutových uhlích...). V posledních letech SBK vystupuje kromě recitace i se zhudebněnými básněmi či s vlastní tvorbou členů SBK. Dnes můžeme recitace a zhudebněné básně slyšet v klubech, na festivalech (Trutnov, Zelený tulipán, Magorovo Vydří atd.) či z CD Lublaňská, které vyšlo v roce 2014.

Je možné, že i zítra bude pár nadšenců bloudit v prostorách temného divadla a pátrat po dalším vydání Zrcadlení, zatímco my? My si tou dobou budeme lebedit v naprostém poflakování, jak se na správnou lumpenkavárnu sluší a patří. (Ale bystrý čtenář Zrcadlení ví, že chce-li spatřit fotografie

z dneška, zavítá na <https://www.facebook.com/zrcadleni>.)

A jak jsme prožívali naši redakční práci? Musíme říct, že naprosto dokonale. Sešla se sympatická parta lidí s nadšením pro věc. Dodržovaly se termíny. Prakticky nenastal jediný problém. Během jednoho víkendu jsme zhlédli pět představení, nad kterými jsme vášnivě diskutovali, tři výstavy a velmi obohacující debaty mezi porotci a herci. Potkávali jsme samé milé lidi na stejné vlně. Zažili jsme chvíle, které se nám vtěsaly do paměti. Například vidět radost v očích, když českolipští divadelníci ve tři hodiny ranní spatřili v restauračním zařízení ještě teplý první výtisk Zrcadlení. Mít s sebou výtisků více, zaprášilo by se po nich, jedna radost! Ani chybička ve jméně herce Křákala nezpůsobila sebemenší rozhození, naopak. Chybička sem, chybička tam...

Máme-li být autentičtí, právě sedíme v redakci, je 1:35, posloucháme svěží muziku, píšeme, opravujeme, diskutujeme, někdy zvážníme, ale hlavně se často smějeme. Je nám dobře. Zajisté bychom se s naprostou většinou čtenářů shodli na tom, že by bylo dobré prodloužit každý víkend v roce. O víkendu, který právě probíhá, to platí dvojnásob. Nicméně čas plyne, divadlení je skoro za námi a my jsme rádi, že jsme s vámi mohli sdílet neobyčejné zážitky, kdy nás ochotníci dokázali jak rozesmát, tak přivést k takovým asociacím a otázkám, že v nás budou tlouct i v časech budoucích. A to je, oč tu běží.

OLGA KNOŘLÍČKOVÁ A JAN PETRŽILKA

ROZHOVOR

Co o Divadlení pověděl pan ředitel? 4

Jak si letošní Divadlení užil Vladimír Drápal? Která hra ho nejvíce zaujala?

GAML: František Skála 4

Zahájení výstavy Podlesee spojené s recitací i hudebním výstupem autora.

RECENZE

2K projekt: Pařížský kat 5

Divadelní hru, na které se podíleli Kadaňští a Klášterečtí ochotníci, zhodnotí Barbora Jermanová a Václav Vích.

RECENZE

Divadlo Navenek: Osm žen 8

Klasickou divadelní komedii v provedení kadaňského Divadla Navenek vám v recenzi přiblíží Barbora Fuxová a Michala Ildika Benešová.

RECENZE

TMA divadlo: Peklo v hotelu

Westminster 11

Uhájí si terezínští nepsaný titul přeborníků v situačních komediích? To vám prozradí Tereza Mračková a Kateřina Volánková.

VERDIKT

Výsledky 16

Kdo vyhrál? Koho vybrali diváci? Jaké ceny udělila porota?

REDAKCE

Šéfredaktor: Jan Petržílka

Redaktoři: Michala Ildika Benešová, Vratislav Filípek, Barbora Jermanová, Olga Knořlíčková, Dagmar Kučerová, Tereza Mračková, Lenka Ondříčková, Vojtěch Petržílka, Václav Vích, Kateřina Volánková, Jan Žižka

Fotografové: Olga Knořlíčková, Jan Petržílka

Grafická úprava a sazba: Jan Petržílka

Komiks: Spinotic

Korektorka: Romana Anna Novotná

Spolupracovníci: František Bartoň, Rostislav Glazer, Petr Theodor Pidrman, Martin Vojtěch

Navštivte nás na facebookové stránce Zrcadlení, kde najdete další fotografie a postřehy.

Jsmo nezávislé médium, nevlastní nás nikdo, žádný oligarcha. Naše srdce patří divadlu. A bije i pro činohrák.

GAML: František Skála Podlesee

Je to jako pohádka. Žil byl umělec, jenž v polovině osmdesátých let koupil pro svou rodinu rozpadlý statek v kraji nedaleko krásného města Louny, v kraji přezdívaném Podleší. Nechal se okouzlovat tamním okolím, inspiroval se. Dodnes tam vídává svět po svém a přírodu vtěsňuje do své tvorby. A to náramně. Ilustrace, sochy, fotografie, uhlové kresby lesních roklí, grafické práce, fotografie, ale hlavně rozměrné bizarní plastiky, jejichž základním materiálem je dřevo. Během včerejšího podvečera František v GAMLu svou recitací, zpěvem a hrou na kytaru zahájil výstavu, kterou můžeme navštívit do 23. května 2015.

Co čeká na návštěvníka výstavy Podlesee?

Čeká ho porce nej kvalitnějšího současného umění, kterou bude muset strávit. Je ovšem určena místem, ve kterém se vystavuje, to znamená na lounsku, v regionu, ve kterém většina těch děl vznikla. Možná skoro všechna. Je to velmi úzký okruh tematických celků, který byl vybírán podle galerie, protože jsou tu dvě místnosti - jedna větší, druhá menší, a s přihlédnutím ke zdejší krajině, kde většinou tvořím. Jedním z okruhů je náš velikonoční zvyk vytvářet dřevěná a kovová auta za účelem destrukce. Za třicet let jich vzniklo asi šedesát, zdaleka tu nejsou všechny. Neprodávají se, protože jsou od různých autorů. Je to spíš taková společenská akce. Další okruh je skutečný příběh Cílka a Lídy. Lidé mohou ze zvětšených zarámovaných stránek poznat některá místa,

„Hele, ten dole se mi sakra nelíbí.“ - „Oukej, šéfe, mám ho sejmut hned?“

i když se to většinou odehrává v hustém lese, kam mnohdy lidská noha ani nevkrčila. Krajina se pořád mění a tam, kde byl před lety drobnou lesík, je teď velký les. Na tento komiks jsem se chystal dvacet let. Myslel jsem, že to bude trvat dva měsíce, ne dva roky. (Třetím okruhem jsou objekty s vnitřním světlem, pozn. red.)

Rád si všímáte věcí, kterých si člověk jen tak nevšimne. Spatřil jste něco zvláštního v poslední době?

Třeba dneska ráno jsem našel na chodníku takové blizny. Nebo spíš tyčinky z lilí. Možná, že jsou to blizny. Ony jsou krásně šafránově oranžové a bylo jich tam rozsypáno asi šest a já spěchal, tak jsem si jednu vzal a ono to barví takovým neopakovatelným krásně oranžovým šafránovým pigmentem. Také je zajímavé, když se člověk na něco zaměří, jak mu andělé přihrávají do rány věci, na které se zaměřuje, najednou to má nějaký vrchol a člověk už nikdy nic tak dobrého nenajde.

Co o Divadlení pověděl pan ředitel?

Jak hodnotíš letošní Divadlení?

Pro mě je to těžké, protože já jsem v práci. Pro mě důležité, aby všichni dostali včas najíst, aby věci byly na správném místě. A když se nějaká hra opravdu povede, tak je to pro mě takový bonus.

Co se Tobě osobně líbilo nejvíc?

Mně se líbil Maratův Sade. Pro mě to byl důkaz, že to divadlo může být nadčasové a současné zároveň. Že nám může ukázat různé světy, se kterými se můžeme ztotožnit. A že nic není ani černé ani bílé.

Přesně tohle jsem psal do recenze. Na tom se shodneme.

Mě to hrozně bavilo. Kvůli takovým

představením má smysl do toho divadla chodit. A když je to jedno z dvaceti, které se takhle moc povede, tak to je z těch dvaceti třeba osm dobrých, šest výborných a tři, čtyři se prostě nepovedou. Ale alespoň si uděláš názor, co je dobré a co ne. A tak i v životě by to mělo být, že poznáš, co je dobro a co je zlo.

Pověz mi ještě něco o Sboru březanských kastrátů, který bude zítra vystupovat.

Sbor březanských kastrátů jsou mí velice dobří přátelé z restaurace Na Břežance. Jejich leader Lubor Maťa strávil dva roky v Lounech na vojně a známe se třeba od roku 1986. Je to parta plešatých mániček, který milují poezii a to jejich nadšení

a elán naprosto nahradí nedostatek talentu.

Tak to je – když tam není ta duše, tak můžeš mít talentu kolik chceš a nikdy to nebude ono.

Oni jsou právě důkaz toho, že když děláš něco s láskou, tak to má odezvu. Lubor má vydavatelství Maťa, které vydalo tu sbírku Král kravat ararat. V GAMLu byl křest před třemi měsíci a tahle parta vystoupila před těmi dámami, které milují poezii, a měla obrovský úspěch. A to mě nakoplo k tomu, abych je představil před větším fórem. Protože si myslím, že to, co dělají, je důležitější než třeba to, že nejsou zrovna fešáci.

A já Ti děkuji za rozhovor.

2K Projekt: Pařížský kat

Divadlo Navenek ve spolupráci s hercem z divadla KLAS, jež se nazývají jako 2K PROJEKT, a proč 2K? No přeci, protože jde o nám dobře známé divadelní soubory z Kadaně a Klášterce. Inscenace, jež nám přinesla pohled nejen na dávné události, ale i příměr děje na dnešní pokrivenou dobu. Pojďme se tedy kriticky podívat na to, co jsme včera viděli.

„Hrát se má jenom jedna hra!“

Obvykle humoristická dvojka Pavel Šindelář a Jiří Nebeský z Kadaně přijala do svého kruhu kláštereckou podporu Miroslava Nyklíčka, a vznikl nezvykle vážný a povedený 2K projekt, pod režisérskou taktovkou Jana Losenického. Spolek zpracoval televizní scénář Oldřicha Daňka - Pařížský kat. Oldřich Daněk byl podle slov poroty vždy zárukou kvality a jistoty. Po jeho hrách prý budete odcházet s hlavou napěchovanou otázkami.

Dějově se přenášíme do Paříže v předvečer 12. května roku 1310. Osudného dne, kdy bylo upáleno 54 templářů, kteří byli sedm let mučeni a donuceni k přiznání se k herezi. Následně svá doznání odvolali. Jenže tak či onak to pro ně znamenalo ortel smrti. Zámožný a tajemný řád se totiž dostal do rozporu s papežem. Ten se dostal do přesehlavou Francie Filipem IV. Sličným, který se dostal do kolize s... zkráceně řečeno intrikářská středověká telenovela, ve které však Esmeralda záhadně nepřichází ke zraku, ale je odsouzená k věčným mukám, neřeší, zda-li José přijel, či nepřijel, ale zabývá se problematikou spravedlnosti, individuálního odporu, viny, trestu a možnostmi, jak si zničit charakter.

A do této scény mocenské zhýralosti se vynořuje postava mladičkého básníka, který se pokouší položit na misku vah života několika nevinných, stabilitu státu a panovní-

Miroslav Nyklíček v roli francouzského krále Filipa IV. na šachovém poli při hře o hlavu padesáti čtyř členů templářského řádu rytířů.

kovu svrchovanost.

Hra otevírá témata natolik nadčasová, že bychom se mohli pohybovat na jakékoliv časové ose, na jakékoliv světové souřadnici a vždy by bodla do vosího hnízda. Jak jednoduchá je neuváženost v opojení a jak drsné je nést následky zvrácených činů. Myšlenka vyřčená bez jakýchkoliv podlých úmyslů se v myslích mocných krvavě zvrhává. Až kam je člověk schopen dojít, aby obhájil své ide-

ály? Jak jednoduché je své představy opustit a místo zlomení vazů si nechat jen nalomit páteř? I klasik praví: „Spravedlnost je slepá, ale ne hluchá - musí slyšet, odkud cinká měšec.“

Každá doba si nachází své obětní beránky. A když už na ně vyplývá všechny náboje, vytvoří si nové. Františkáni, Johanité, Židé... dá se z nich vždycky něco vymáčkout.

Hrátky všedních dnů

Vilém z Nogaretu brání slovo krále. Básník František žádá o svobodu pro templářské rytíře.

Básník František je na vázkách. Filip IV. svobodu rytířům templářským udělit nehodlá.

„Jsi velký filuta, Františku, ale já ty tvé prohnílé židovské rytíře stejně nepustím na svobodu.“

„Víš, Františku, místo těch infantilních básniček bys raději měl být katem.“

„Tak dobrá, králi, dobrá, Filipe z Nogaretu, já to teda беру!“

„Tak na, nasad' si tuhle kuklu, budeš v ní fakt skvělej fešák.“

Tři postavy jsou postaveny do vzájemného kontrastu moci a jejich možností využití, zneužití či překroucení.

Hra se otvírá rozehranou šachovou partií krále se svým rádcem. Ta by se však tím, co předvádí zhýralé postavy, dala spíše přirovnat ke zkušenému pokerovému blufování. Neboť šachy jsou hrou úplných informací, kde hráči mají v každém okamžiku k dispozici veškerá možná fakta. Intrikářské šarvátky krále, rádce a také marné pokusy mladičkého básníka, jsou nevyzpytatelnou

a napínavou snahou o rošádu, během které ale ani jedna z postav netuší, kdy přijde její šance na all in. Bohužel to ale neplatí o výkonu herců, kteří sice mají dispozice k Royal Flush, ale marně zůstávají na holdu a jejich výkony připomínají spíše Člověče, nezlob se. Je nasnadě otázka, zda-li se jim něco takového dá vyčítat vzhledem k omezenému času na sehrání a nacvičení hry. Kluci totiž přijali pozvánku na Divadlení téměř za pět minut dvanáct a za jejich odvahu jít proti jistému Zugzwangu* a postavit se této výzvě, jim patří obdiv s jakou důstojností a kvalitou

bylo představení zvládnuto.

**Označuje pozici, při které je pro hráče nevýhodné, že musí táhnout. Ideální by pro něho bylo nedělat nic.*

HODNOCENÍ POROTY

Porota jako vždy i po tomto představení excelovala se svými postřehy a výhradami k představení. Takzvaným vykopávacem poroty byla paní Kohutová, která vyzdvihovala šťastnou ruku při výběru souboru hrát hru právě od Oldřicha Daňka, který patřil v době Pražského jara k velmi oblíbeným autorům.

„Dobře postavená inscenace a výteční herci,“ pokračovala porotkyně ve chvále. Následně velmi ocenila kostým Krále Jindřicha IV. Sličného, který ji přišel naprosto skvělý a velmi hodící se k celému konceptu inscenace. Lesk královo saka podtrhoval jeho důležitost a významnost. Ohledně postavy básníka Viléma a jeho ztvárnění byla porotkyně shovívavá, neboť uznala, že pravdou zůstává, že i v původním textu je tato postava poněkud nedefinovatelná a divák se nemůže s postavou ztotožnit.

Porotkyni se zalíbily i šachové figurky rozestavené po celém jevišti, které navozovaly vypjatost hráčské situace. Ztvárnitelům vytkla, že by to však nejspíše chtělo trochu větší důslednost ve využití takto sofistikovaných prvků. Oproti tomu ale velmi kladně zhodnotila vzájemnou spolupráci herců na jevišti: „Všichni se na jevišti poslouchají a reagují na sebe. Jsou to přeci jen přelice

zkušení herci. Bohužel navzdory tomu je to ale zahrané tak, že se nám dostává pocitu, že všichni herci dopředu tuší, ba dokonce vědí, co se s osudy jejich postav stane.“

Další na řadě byl předseda poroty Strotzer, jenž spustil řadu výčitek na konto souboru divadelníků z nedalekého Kladna hned ze samotného úvodu, neboť se ve své nedůslednosti zapsali na vícero soutěžních přehlídek a tím pádem by byli po odehrání diskvalifikováni. Jeho projev mohl působit poněkud tvrdě, ale z této hry jsme se poučili, že jasné definovaná pravidla jsou zde k tomu, aby se dodržovala a tím se zabránilo nepříjemnostem. Zmínil ovšem velice zásadní bod celého představení - analogii děje s dnešní dobou, ve které žijeme. Morální hodnoty pozbývají své zásadní funkce morálnosti, neboť je dopouštěno, aby byly zneužívány ku vlastnímu prospěchu. Dalším aspektem k výtkám se mu naskytly nepochopitelné pauzy v textu, a to především v místech, kde by jeho i diváka zaskočily a zmátly. Divák by totiž mohl snadno nabýt dojmu, že herci se ve svých textech ztrácejí, ne-li je zapomínají.

Porotkyně Tůmová se vyjadřovala především ke grafickému a scénografickému ztvárnění inscenace. Velmi varovala před zrádností použití černo-bílé varianty. Tato

kombinace na černém pozadí totiž splývá dohromady. A jelikož se vždy dbá na blaho diváka a jeho dojem, doporučila důslednější promyšlení těchto prvků, neboť onen divák se v těchto dvou barvách velice snadno ztratí. Protože takový ztracený divák, to je to nejhorší, co se může souboru stát.

Poslední porotce v pořadí již neměl téměř co dodat, neb vše podstatné bylo řečeno. Jediného, čeho se dovolával, bylo, aby se soubor nebál ze sebe dostat mnohem více energie a především své postavy více podvolil vášním...

Naštěstí se v této pro soubor bezvýhodné situaci zhostil slova odborník na světlo vzatý a doporučil divadelníkům světelné i scénografické řešení. My, laická veřejnost, jsme jeho profesnímu slangu nerozuměli (již při druhé větě, ehm slově), ovšem působilo to natolik důvěryhodně, a doufáme, že soubor s tímto pánem naváže spolupráci a hru dotáhne do zdárného konce plného dokonalých detailů.

Jako vždy se soubor mohl proti výtkám poroty směle a vášnivě ohradit. Ale byl to právě samotný režisér Jan Losenický, který nevložil na bedra svých svěřených herců tuto zodpovědnost. Herci tudíž museli bez jeho přítomnosti čelit veškeré kritice emocí nedbaje s tichou odezvou.

ROZHOVOR S HERCI

Jak hodnotíte své, v pořadí třetí, vystoupení?

Šindelář: No asi takhle, myslím si, že to bylo to nejlepší, co tady bylo za celou dobu. A jestli se to porotě nelíbí, tak to je její problém!

Nebeský: Počkej, tam nebude vidět ten sarkasmus, tam nebude napsané v těch novinách!

Šindelář: Dobře, určitě bych se nevymlouval na to, že jsme se to dozvěděli ve čtvrtek, že to tu budeme hrát. Myslím si, že jsme to zahráli dobře. Výkon byl srovnatelný s premiérou a vlastně bez chyby. Určitě si sedneme a zamyslíme se nad výtkami poroty. Hlavně asi budeme muset nahradit Jirku. V podstatě vše, co nám bylo vyčteno jsme do hry zakomponovali schválně.

Nebeský: Omlouvám se, že jsem vám to tak zkazil. Ale vyčítané Conversky nesundám a nechám si tam i tu šachovnici!

Co ještě dalšího jste do hry zakomponovali schválně a navzdory kritice to odmítáte odstranit?

Šindelář: Víceméně celá scéna! Celé je to myšleno schválně. Černá, bílá a trochu červený. Myslím, že nám to dává smysl a určitě bych tam žádnou další barvu nedával. Ale musím říct, že rady osvětlovače byly vážně dobrý, bohužel nemáme vlastního osvětlovače, budeme si s tím muset pohrát.

Dostalo se Vám kritiky, že svou roli Viléma hrajete příliš laxně, přitom byste měl být ten, který hýbe dějem a v intrikářství se vyžívá.

Šindelář: My jsme to hráli v Klášterci a tam se některým lidem dělalo ze mě zle, takže tady v Lounech ta dobrota není až tak dobrá jako v Klášterci. Proboha, co jste to tu v Lounech za lidi! Nejste tu tedy tak dobří lidé, asi bych měl zabrat příště v Lounech víc. Vážně! Když to hraju kdekoli jinde, tak lidi odcházejí, mažou si mě z přátel, plivou na mě a opravdu se jim z toho dělá nevolno.

Král Filip IV. ignoruje básníka Františka v žádosti o svobodu pro rytíře z řádu templářů, a vystvětluje mu, proč jim nemůže ve svém postavení (cítíte, jak z toho čumí partie šachu? pozn. red.) žádnou svobodu udělit.

Dobrota ze mě čiší, nó... jak bych to řekl, já to v podstatě skoro nehraju, já takový jsem. Teď jsem se v podstatě odhalil. Právě proto jaký jsem, mě do toho obsadili.

Výzvou by teda pro Vás bylo hrát nějakého hodného prince?

Šindelář: To by byla velká výzva, ale myslím, že to bych nezvládl. Totiž mojí vytouženou rolí je Joker a nebo podobný záporák. Něco takového, co odpovídá mému charakteru. Zkrátka čiré zlo. Vadí mi, že na každém je trocha dobra. Nechtěl jsem to tady v Lounech na Vás vybalit celé, abych vás tolik neohromil.

Nyklíček: Já bych jenom uvedl, že jsem tady hostem, a teď jsem rád, že jsem tady jen hostem!

Jak tedy došlo k fúzi vašich divadel?

Šindelář: Já bych neřekl, že jde o fúzi, spíše jen o hostování kolegy Nyklíčka. Oslovili jsme ho, protože nemáme ve svých řadách nikoho, kdo by typově odpovídal postavě Filipa IV. Sličného. Problém ale je, že on si účtuje hrozný peníze, takže asi to budeme muset dál nějak promyslet. To je důvod, proč je tohle teprve třetí představení, je to totiž hrozně finančně náročný. Právě kvůli kolegovi.

OBSAZENÍ

Režie: Jan Losenický

Realizace scény: Jíří Fiala, Zdeněk Bareš

Kostýmy: Rita Totzauerová

Hrají: Miroslav Nyklíček, Vilém z Nogaretu, Pavel Šindelář, Jiří Nebeský

Divadlo Navenek: Osm žen

Francouzskou detektivní hru Roberta Thomase *Osm žen* jsme na Divadlení měli již několikrát. Letošní interpretky z divadla Navenek Když tuto hru pojaly jako „crazy komedii“, kterou si užili nejen diváci, ale očividně i samotné herečky. Osm půvabných dam se nám tedy představilo na prknech lounského divadla a podařilo se jim pořádně rozprouřit celé hlediště.

Představení *Osm žen* souboru Navenek Když začalo s přízní věrných diváků Lounského divadlení bojovat již ve chvíli, kdy se o něm z plakátů dozvědělo. Jedno oko lounského nadšeného diváka nezůstalo suché, když se stejným kusem přišlo Stránčické divadlo před šesti lety. Tentokrát jsme ale ve známé hře doopravdy viděli jen samé ženy v titulních postavách a nebylo slyšet naléhavé nápovědy ze zákulisí. Byli jsme tedy vítaným rozdílem uchlácholeni a pohodlně se usadili do křesla očekávající tentokrát výkony, jež budou vtipné záměrně. Jak „po bitvě“ přiznala sama porota, sluší výrazně crazy-komediální podoba hře více, než například psychologicky dramatická; tedy očekávali jsme legraci.

Kadaňské ženy se chopily iniciativy a hru Roberta Thomase okořenily mnohými intermezzy, ať už tanečního, souborového nebo vskutku toreadorského charakteru. Přesto byla stará dobrá předloha v nánosu inovací poznat.

Děj hry se v rytmu klasické situační/konverzační komedie rozběhl ve společnosti nerušivé zelenobílé scény. Kdo by neznal ze života ten příběh, kdy se v honosné haciendě zdánlivě bohatého obchodníka postupně sejde osm jeho osudových žen, z nichž všechny mají pár kostlivců ve skřini a řádně prořízlá ústa, přičemž je náhle pán domu zavražděn a přítomné dámy se ocitají v nekonečném koloběhu sebeobviňování a vytahování špíny? Mrtvý Marcel, kterého si žádný sebevěščí novátor v osmženologii snad dosud nedovolil na jevišti ukázat, však

Na začátku celého představení všechny ženy v domě byly ještě relativně v klidu, avšak, napadá nás otázka, mohou být ženy vůbec někdy v klidu? O postavách představení *Osm žen* to platí dvojnásob.

do děje vstupuje svými poznámkami ze záhrobie, oživuje, doplňuje a komentuje tak situace na jevišti a dodává jim ještě ironičtější příchutí. Ve zmíněném novátorství to byly právě tyto komentované situace, které dosáhly vpravdě bravurního absurdně komediálního efektu, kdy nezbedný hlas nedávno zesnulého magnáta nutil herečky prožívat některé situace dvakrát - pro své vlastní pobavení a zadostiučinění.

Vzrušený divák, ať již veterán či zelenáč, se mohl nechat unášet charakterním herectvím půvabných osmi žen, které jejich úlohy očividně velice bavily a vyžívaly se ve svých oblíbených polohách, užívaly si všemožné aspekty svých postav a vpravdě divadelně umnými kreacemi předimenzovaly klišé, se kterými autor hry pracuje. Zde je třeba vyzdvihnout zejména herecký výkon představitelky Gaby (Tereza Gvoždiáková), ta se

Tlustá Gáby hovoří k poněkud utáplé sestře Augustýně.

Utáplá Augustýna je sice utáplá, avšak svou matku dokáže urputně škrtnout. Marcel to chce vidět dvakrát.

Ženy našly zbraň.

svou hrou těla a pitvořivě jemným hláskem v ironických nuancích připomínala med plný nabroušených žiletek.

Byla to patrně znatelná změna tempa zhruba v polovině představení, která do té doby skvěle rozjetou šarádu utlumila. Jak se ženy porůznu střídaly na jevišti, ubývalo slov a přibývalo chůze, sedání a odcházení, a publiku dočasně zmrzl úsměv na rtech. Z tohoto nešvaru se již dámy z Kadaně plně nevzpamatovaly a tempo obnovily závěrečnou gradací jen částečně. Nepřilíši patrný - avšak stále přítomný - šrám do zážitku di-

váka také vyryl nepřiměřeně hlučný přístroj tvořící kužel světla na jeviště (za což dámy jen stěží nesly zodpovědnost) a nedosta- tečné pointování některých gagů. Ke konci znatelná překombinovanost vsazených sou- bojových scének zase zasadila poslední hře- bíček do rakve jakékoliv logice a struktury vyprávění, což ale po vyžrazení pointy zase nadobro přebila cynická hudební vložka.

Logiku v příběhu mohl hledat málokdo, protože soubor Navenek přišel s bláznivou až absurdní komedií, kde je v podsta- tě téměř všechno dovoleno. Pro diváka se

jednalo o velice vděčné představení – na lounských přehlídkách mají situační kome- die tradičně silnou pozici, zvláště pokud jsou doprovázeny zajímavými hereckými výkony a sympatickými protagonisty. Všechny tyto atributy se díky Navenek v Osmi ženách spojily a hra se stala zábavnou jednohub- kou, která mě osobně v několika momen- tech dovedla až k hysterickému smíchu, díky němuž jsem schopen odpustit i hluchá či lehce trapná místa. Dámy z Kadaně u nás v Lounech rozhodně zlomily vaz!

HODNOCENÍ POROTY

Co by porota uvítala: než aby si herečky režírovaly hru samy, měly by přizvat něja- kého nezávislého divadelníka. Z hlediště se přece jen dívá lépe, než z jeviště. Dá se tak zachytit spousta chyb ještě v zárodku.

Dramaturgyně Karlovarského městské- ho divadla Petra Koutová považuje insce- nace detektivek produkovaných v poslední době za jedno velké klišé. U Osmi žen v po- dání dam z Kadaně ale ocenila, že si s pre- zentací dokážou pohrát. Přesnost každé po- stavy, spoustu nápadů a báječné pohybové vstupy – tam Koutová vidí vrcholy předsta- vení. Inscenace ji dokonce bavila více než film. Po slibném začátku ale přišlo zklamání. Přestože při některých replikách dámy skvě- le nastoupily do role, nedokázaly si svou po- zici udržet. Na počátku u ní hra skórovala na 90 %, po zhlédnutí celého představení spadlo její hodnocení na 50 %.

Kostýmy a scénografie byly jako vždy v centru zájmu Romany Tůmové. Zatímco kostýmy zhodnotila převážně kladně, uvíta- la by jednodušší pozadí scény.

Jaroslavu Kodešovi udělalo radost jiné

uchopení hry. Zatímco jindy prý zbyteč- ně řeší logiku představní, díky odlehčení, absurdnosti a pojetí inscenace jako „crazy komedie“ neměl v tomto případě sklony k nadměrnému přemýšlení o faktech. Měl sice z počátku pár otázek, ale několik mi- nut na to si řekl, že si hru bude radši užívat. Jednotlivé výkony se mu nezdály vyrovná- né a celkem ani samotná hra. Podle Kodeše byla v představení spousta chyb, ale i báječ- ná místa.

Předseda poroty PhDr. Milan Strotzer uznal odvahu vybrat si právě hru Osm žen a uchopit ji jako „crazy komedii“. Detektivky jsou podle něho klišé. Promluvy z reproduk- torů v první části jej rušily a vlastně nechápal, proč tam jsou. V druhé části pak pochopil, že nesou humor, na začátku to na něj tak nepů- sobilo. I tak se Strotzerovi více líbila část prv- ní. Negativně ohodnotil scénu s „umíráním“ Augustíny, kde se děj zadrhával a nepůsobil ani vtípně. Práci souboru ohodnotil v rámci žánru jako nadprůměrnou.

Uťáplá Augustýna strká do Pierette.

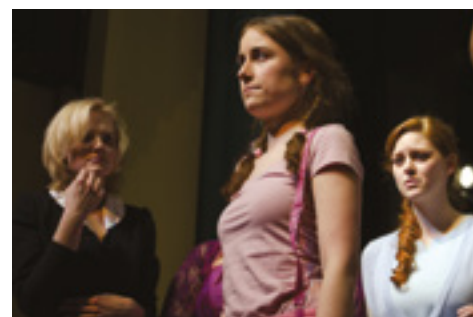
Z uťáplé Augustýny se náhle stala krás- ná a žádoucí dračice, ačkoli byla žáda- nou již před tím, nevypadala tak.

Uťáplá teta Augustýna nutí všem ostat- ním ženám své problémy.

Sesterský taneček, nebo rvačka?

Malá a nevinná.

ROZHOVOR S TEREZOU GVOŽDÍÁKOVOU

Jak dlouho jste hru *Osm žen* vlastně zkoušely?

Bylo na vás všech vidět, že s textem nemáte problém, a můžete si tak hru užívat. Vlastně jsme zkoušely rok a čtvrt, ale bylo to takhle dlouho proto, že jsme zkoušely jenom o víkendech a to ještě ne každý týden. My jsme hodně rozlétané: Praha, Strakonice, Olomouc a tak. Takže jsme zkoušely jednou, maximálně dvakrát za měsíc.

Koho napadlo, že některé výjevy budete hrát dvakrát?

To tak nějak vyplynulo z nějaké společné diskuse. Řekly jsme si: „pojďme to udělat zábavný, trochu šílený a ad absurdum.“ Takže jsme přidaly mrtvého Marcela (protože to je prostě boží, ten hlas z hůry) a pojďme ty nejvtipnější věci opakovat.

Bylo na vás vidět, že rády pracujete s publikem. Oslovujete ho jak „spoustu cizích lidí“? Dalo by se tedy říci, že si spíše hrajete, než že hraje?

To by se stoprocentně dalo říct. Každopádně spousta těch věcí, co se na jevišti staly, se stala třeba poprvé, protože prostě to člověka napadlo.

Takže to byla improvizace?

Improvizace tam byla ve velké míře.

Chystáte nějakou další hru v tomhle nebo podobném složení?

Určitě, připravujeme Stepfordské paničky, které bychom zas chtěly udělat jinak než na vážno, ale zase ne úplně „crazy“. Chtěly bychom to udělat trošku jinak, než jak je udělaný film, jak ten ze 70. let, tak ten novější s Nicole Kidman. A v tomhle bude

Teta Pierette ukazuje Suzone své svaly, aby jí dokázala, že k otevření dveří od pojkoje, ve kterém leží její pravděpodobně zavražděný bratr, nepotřebuje žádný klíč.

hrát v podstatě polovina z nás, co hrajeme v *Osmi ženách*.

Jak dlouho Vy sama jste v souboru *Navenek*?

Od samého začátku. Já jsem byla u založení souboru, takže nějakých jedenáct let. Z toho jsem ale hrála asi jen ve dvou hrách. Já jsem udělala ty dvě hry, potom jsem odjela do školy, pak do zahraničí, zase jsem se vrátila a tohle je vlastně první hra po tom, co jsem zpátky.

Už jenom poslední otázka. Bavilo Vás takhle zkoušet, když jste vlastně byly samé ženy?

No, měly jsme také své momenty - asi tak po tom roce, ten poslední čtvrtrok zkoušení byl dost náročný. Sice to hrajeme už rok,

nicméně jsme to hrály jenom pětkrát, protože jsme během zkoušení měly hned čtyři těhotenství. Je to neuvěřitelné, ale třeba Pierette (v červených šatech) během zkoušení otěhotněla, porodila a už je znova těhotná.

Já Vám moc děkuji za rozhovor.

OBSAZENÍ

Dramatizace, úprava a režie: *Osm žen*

Scéna: *Osm žen*

Taneční choreografie: Karolína Hadrávková

Hrají: Jana Kalová, Tereza Gvoždiáková, Sabina Tumpachová, Eva Žemličková, Pavlína Košťáková, Zuzana Bartošová, Věra Losenická, Kateřina Škodová

TMA divadlo: Peklo v hotelu Westminster, aneb dva do jedné

Soubor TMA Terezín pod režijní taktovkou Evy Andělové nastudoval další Cooneyovskou komickou kompozici – **Peklo v hotelu Westminster**, u níž si absurdita neodpočine. Terezínští jsou lounskému publiku dobře známí již z minulých ročníků díky jejich situačním komediím, ať už to byla *Habaďura* či *Blbec* k večeři.

Ve dvou sousedních manželských apartmá hotelu Westminster se během celé hry objeví celkem 11 herců, kteří se opakovane snaží vybruslit z překérní situace, jež je půdorysem každé frašky nebo – chcete-li – situační komedie. V takovém žánru je nutné vybočit ze zajetých kolejí. Mezní situace jsou vršeny překvapivě na sebe, postavy jsou zaskakovány dalšími a dalšími situacemi, a když je vyřeší, přichází nečekaně situace nová. A to všechno v prudkém temporytmu a konverzačním tónu v komediální nadsázce. Množství vtipných dialogů, vypracovaný systém záměn a nedorozumění vedoucích k nečekaným situačním zvrátům. Hra je zvláštní i určitou „komplikovaností“, což se týká technického zvládnutí všech odchodů, příchodů a souběžného jednání ve dvou prostředích. Jistá komplikovanost Cooneyho her obecně sice klade velké nároky na inscenátory, ale když se povedou „rozrébusovat“, spolehlivě vyvolávají bouře smíchu u diváků, o čemž se přesvědčilo i lounské publikum.

Jeviště zaplňují pojízdné rámy, jež plní funkci dveří a jsou hlavním scénografickým prvkem. Samotná scéna nepůsobí komplikovaně a lze ji snadno přestavit. Změna scén probíhá za doprovodu groteskní hud-

Richard v podání Fandy Hose přemlouvá George (Martin Soudský), aby zarezervoval pokoj pro něho a Richardovu milenku.

by a přehrávání herců, jež zrcadlí samotnou absurditu hry. Tyto přestavby mohou diváka zaujmout na začátku, ale jejich celkové množství a délka diváka časem začne nudit.

Hlavními postavami jsou poslanec Richard Willey a jeho osobní sekretář, ve hře tedy půjde o nejvyšší politické kruhy a tématem bude hned několik nevěř najednou.

Lili ukazuje v obrovském předklonu, jak nemožné sexuální úchytky mohou existovat.

George telefonuje z pokoje 648 do pokoje 650, zatímco Richard telefonuje z pokoje 650 do pokoje 648.

Znuděná panička Pamela se pokouší sbalit nervosního kolouška George, který bydlí s maminkou.

Ředitel hotelu se snaží dopátrat majitele paruky.

Ředitel hotelu kárá George, čímž rádoby zachraňuje Richarda.

Celou inscenaci doprovázely neuvěřitelné grimasy herce Fandy Hose.

Ve spleťtí situaci budou pánové bojovat o krk, dámy o svou čest, ředitel o pověst hotelu a nic nechápající čínský číšník bude servírovat kávu pro tučnou osobu a brát jeden úplatek za druhým. Z hereckých výkonů nutno vyzvednout již osvědčené komické duo Hos – Soudský. Oba dokážou propůjčit svým postavám naprostou přirozenost a svým rolím zcela propadnou, díky čemuž jim patří celé jeviště. V této inscenaci jednoznačně mužské herecké výkony vynikaly nad výkony ženskými. To platí i v případě nováčků Jirky Kaisera a Tadeáše Hlavinky,

již herecky nepokulhávali za zkušenějšími kolegy, nýbrž své role zdárně a charakterně uchopili. Ani obdivuhodné herecké nasazení však nevyvážilo zbytečné množství (místy hloupého) textu. Zmnožené vtipné repliky a zbytečně absurdně vyhocené situace ubližují celé inscenaci a ztrácí již v polovině na vtipnosti, díky čemuž celková gradace a nasazení hry postupně upadá.

Během představení jsem si pokládala otázku, proč hlediště propadá salvě smíchu u (ve většině případů) laciných vtipků. Rázem jsem si odpověděla, že snad proto, že

naší vrcholnou kulturou jsou v dnešní době nekonečné komerční seriály, jež postrádají hlubší význam a vulgarismy se v nich nešetří. Mrzí mě, že inscenaci musím hodnotit jako nešťastnou, neboť terezínský soubor v minulých letech předvedl inscenace na skvělé úrovni, ale každý občas šlápne vedle a já věřím, že příští rok se předvedou opět ve své typické formě.

HODNOCENÍ POROTY

Poslední hodnocení poroty již 11. ročníku Lounského divadlení započal v sobotu večer Milan Strotzer slovy, že v této hře by méně bylo možná více. Ačkoliv se mu předešlé hry souboru TMA Terežín líbily, Peklo v hotelu Westminster stojí podle něj jen na dvou hlavních protagonistech – Fandovi Hosovi a Martinovi Soudském, který podle něj dostal herecký dar od Boha. Nicméně nachází v souboru jasnou disproporci mezi nimi a zbytkem souboru. Přirovnává soubor TMA Terežín k mašinkám a vagonkům. Dále podotýká, že jedna z hlavních rolí musela být dozajista role konspicenta, která je při složitosti hry a nástupů na scénu zcela nezbytná. Porotce Milan Strotzer se bavil do pauzy, poté už pro něj nepřišlo nic nového a ze hry se ztratil rytmus. Diváci jsou podle něj zahlceni od samého začátku komplikovanými situacemi, ve kterých se postupem času přestávají orientovat. Jedna situace se vrší na druhou a „sranda se dělá pro randu samotnou“. Téma by se dalo uchopit jinak. Kdyby to bylo na Strotzerovi, zvolil by výraznější kontrast mezi aristokratickou vrstvou a situacemi a problémy všedních lidí. Další problém vidí Milan Strotzer ve zbytečně častých přestavbách scény. Již od první pře-

stavby máme dojem crazy grotesky na jevišti, který se s přibývajícím počtem přestaveb pouze umocňuje. V závěru svého hodnocení Strotzer vyzval divadelní soubor TMA Terežín k opatrnější volbě obsazení pro příští ročníky. Některým postavám jejich roli nevěří, což hře ubírá na kvalitě a dynamičnosti. Herci by se podle něj měli držet své parkety. Také další členka poroty, Romana Tůmová, negativně hodnotila časté přestavování scény. Podle ní je nešťastné měnit kulisy za každou druhou větou. Ruší to scénu, brzadí děj a hra je potom rozkouskovaná. Porotkyně hledala v programu Divadlení scénografa souboru TMA Terežín, avšak marně. Přesto podotkla, že takovýto typ komedie rozhodně scénografa potřebuje a důrazně paní režisérce doporučila si scénáristu do budoucna najít. Ve svém hodnocení zmínila Romana Tůmová i kostýmy, které podle ní nebyly úplně dotaženy do konce. Zdálo se jí divné, že ředitel pětihvězdičkového hotelu nosí pouze červenou vestu – ještě víc to bije do očí, když červenou barvu nosí i hlavní protagonistka. Romana Tůmová se dále zmínila o stroboskopu v závěru hry, který podle ní nebyl vkusným závěrem. Naopak vyzdvihla součást kulisy – a sice dveře, jejichž koncept vymyslela sama režisérka. Tůmová ji pochválila za jejich jednoduchost a nápaditost.

Petra Kohutová souhlasila s Milanem Strotzerem, když řekla, že méně by bylo v tomto případě více. Hra by podle ní fungovala, kdyby byla o hodinu a půl kratší. I když byla hra oproti originálu asi o čtvrtinu kratší, přesto byla podle Kohutové pro diváka příliš dlouhá. Dále připomněla, že takto složitá hra má několik úspěšných řešení. Nicméně divadelní soubor TMA Terežín podle ní bohužel skončil zaseknutý někde mezi více řešeními. Jaroslav Kodeš, který se letos vtělil do kůže nejprísnejšího porotce měl pocit, že energie na jevišti sálala jen ze dvou hlavních mužských rolí. Stejně jako Milan Strotzer měl problém s přesvědčivostí hereckých výkonů. Zmínil například Irenu Vinšovou, které nevěřil roli znuděné paničky, a ke které by se mu spíše hodila role intelektuálky. Představitelka poslankyně, Alice Kundráťová, pro něj nebyla v roli dostatečně upjatá. Nezdála se mu ani role Jean de Vries, kterou ztvárnila Monika Karbanová, protože jejímu ztvárnění role nevěřil. Celá porota se však shodla na tom, že divadelní soubor TMA Terežín předvedl v minulých ročnících velice dobré výsledky, a že příští rok dozajista naváže na předchozí úspěchy.

ROZHOVOR S MARTINEM SOUDSKÝM

Proč jste vybrali letošní hru?

Jelikož máme s Cooneym dlouholeté dobré zkušenosti a jeho komedie nám poměrně sedí, tak jsme si řekli, proč si to nezkusit. Vybrala nám ji paní režisérka, řekli jsme si, že si tam můžeme zahrát všichni, tak se nám to líbilo.

Jak dlouho jste hru zkoušeli?

To je dobrá otázka, dá se to rozdělit do několika fází. V tomhle složení jsme to zkoušeli asi jen 3 měsíce, předtím jsme to zkoušeli půl roku v jiném složení a ještě předtím asi rok v úplně jiném složení. Připletlo se do toho pár nemocí a těhotenství, tak jsme to různě přezkušovali.

Kdo nový přibyl do souboru?

Máme 3 nové role – jednak role Jean, role jejího manžela (Tadeáš si s námi zahrál

úplně poprvé), číšník je úplně nový, toho jsme museli přeobsadit, a ještě jsme museli přeobsadit recepční.

Kolikrát už jste hru hráli?

V novém složení, jestli se nepletu, tak třikrát nebo čtyřikrát, a několikrát ještě ve starém složení.

Přivedl jste svou vášni k divadlu někoho z vaší rodiny?

Ano, manželka dnes se mnou hrála roli Jean.

OBSAZENÍ

Režie, úprava: Eva Andělová **Inspice:** Jana Letafková

Hrají: Tadeáš Hlavinka (Gene de Vries) František Hos (Richard Willey) Monika Karbanová (Jean de Vries) Alice Kundrátová (Lily Chattertonová) Hana Rožcová (Maria pokojská) Eva Soudská (recepční) Martin Soudský (George Pigden) Irena Vinšová (Pamela Willeyová) Jirka Kaiser (číšník) Miroslav Letafka (ředitel hotelu)

WIT servis

CZC.CZ

partner

rozumíme vám i elektronice

- ❑ Počítače, elektronika, servis a prodej
- ❑ Tisk, kopírování, laminace, vazba
- ❑ Elektronické cigarety a příslušenství
- ❑ Tisk fotografií, vizitky, výroba razítek
- ❑ Grafické návrhy a práce

FOTOLAB.cz Mírové náměstí 128, Louny, tel.: 736 538 325

MINIGOLF LOUNY

Místo, kde najdeš přátele...

HUSOVA 606, LOUNY
tel./fax: 415 652 433

otevřeno:
pondělí až pátek:
8,00 - 12,00 a 12,30 - 17,00
sobota: 8,00 - 11,00

BARVY • LAKY

TAPETY • STROPNICE

- široký sortiment
- míchání barev včetně autolaků
- doplňkový sortiment
- dárkové zboží
- obrazy

www.pavlik-barvy.cz

POPROKAN
ŠKOLNÍ A KANCELÁŘSKÉ POTŘEBY

www.poprokan.cz

Velkoobchod školních a kancelářských potřeb. Samostatné oddělení Služba pro školy po celý rok. Nabízíme široký sortiment školních a kancelářských potřeb, učebnice a pracovní sešity, drogerii, úklidové prostředky, obalový materiál, spotřební materiál pro tiskárny a kopírovací stroje, školní a kancelářský nábytek, tabule a vitríny, učební pomůcky, aj. Poskytujeme náhradní plnění.

POPROKAN, s.r.o.

Ulice : Václava Majera 2669

Město : Louny

Telefon: 415 652 191

Fax: 415 653 636

E-mail : kinstova@poprokan.cz

LARDON.CZ

SPECIALISTA NA POTISK TRIČEK

☎ 720 360 094

🌐 www.lardon.cz

f Monsieur Lardon

📍 Ústí nad Labem, Vaníčkova 1318/25

Výsledky

Cena za mužský herecký výkon Františku Zborníkovi za roli Marata v inscenaci Maratův Sade
Cena za mužský herecký výkon Pavlu Landovskému za roli markýze de Sade
Cena za mužský herecký výkon Martinu Soudskému za roli George Pigdena v inscenaci Peklo v hotelu Westminster
Cena za ženský herecký výkon Tereze Lačné za roli Cordayové v inscenaci Maratův Sade
Cena za scénografii Renatě Grolmusové k inscenaci Maratův Sade
Cena za scénografii Václavu Klapkovi k inscenaci Maratův Sade
Cena Václavu Klapkovi za scénář a režii inscenace Maratův Sade

Čestné uznání hereckému kolektivu Divadelního klubu Jirásek Česká Lípa za hereckou souhru v inscenaci Maratův Sade
Čestné uznání Miroslavu Nyklíčkově za roli Filipa IV. Sličného v inscenaci Pařížský kat
Čestné uznání Tereze Gvoždiákové za roli Gábi v inscenaci Osm žen
Čestné uznání Věře Losenické za roli Luisy v inscenaci Osm žen
Čestné uznání Františku Hosovi za roli Richarda Willeye v inscenaci Peklo v hotelu Westminster
Čestné uznání divadlu Navenek Kadaň za inscenaci hry Roberta Thomase Osm žen
Hlavní cena divadelnímu klubu Jirásek Česká Lípa za inscenaci hry Václava Klapky Maratův Sade

Doporučení k účasti Divadelní Piknik Volyně 2015:

Na druhém místě Divadlo Navenek Kadaň s inscenací hry Roberta Thomase Osm žen
Na prvním místě Divadelní klub Jirásek Česká Lípa s inscenací hry Václava Klapky Maratův Sade

Cena diváka:

Divadlo Navenek Kadaň: Osm žen

Děkujeme všem, kteří se podíleli na vydání tohoto časopisu. Především tedy přecovníkům WT Servisu, manželům Wagnerovým, kteří byli natolik ochotní a přes noc tiskli tento časopis. Děkujeme všem sponzorům, kteří nám přispěli na to, abychom mohli tento časopis vytisknout barevně a s takovým rozsahem, co do počtu stran. Děkujem všem, kteří si náš časopis zakoupili. Jsme nezávislí, nepodléháme žádné skupině jiných, než divadelních zájmů. Babiš si na nás nepřijde, natož, aby si nás koupil.

Babiš si nás nekoupí!

Babiš si nás nekoupí!

Babiš si nás nekoupí!

Babiš si nás nekoupí!

